

Није ме срамота да признам!

Ходник школе

Група дечака пролази ходником , заустављају се поред панoa на којем су радови ученика.

Застају поред једног рад и започиње тихи разговор.

Сава: Хеј, погледајте овај рад!

Дечаци: Да. Видимо. Па шта?

Сава: Ко је од вас заправо видео чији је ово рад?

Дечаци се загледају, слежу раменима.Један од њих се приближи раду , а затим и остали. Почну да се смеју наглас!

Марко: Па то је рад оног Николе Стевића!Није тако лоше.

Дечаци: Ха, ха, ха!

Сава: (Подсмешљиво) Он зна да црта!

Лука: Да му мало дотерамо рад?

Сава: Може!

Сима: Само да нас неко не види. Хајд да неко стане на крај ходника , а неко код улаза да припазе док ми мало овај рад дотерамо.

Мирко стаје на крај ходника, а Васа код улазних врати окренути ка дечацима.

Сима узима маркер и даје га Мирку, овај се снебива.

Марко: Не удем ја да цртам, дај неком другом.

Из Симиних руку маркер узима Лука и почне да боји лице дечака у црно.

Лука: Ето, сада су потпуно исти. Зар не личе? Могли би да се и друже пошто нико неће са њим.

Остали дечаци се смејуље.

Сима: Лука, па ти си прави уметник ,а не онај „ црња“! Ха, ха, ха!

Мирко: Ехеј, ево иду девојчице а иза њих је и уметник Никола!

Хајмо разлаз!

Дечаци се брзо разилазе и улазе у учионицу правећи се да ништа није било.

Девојчице и Никола такође улазе у учионицу .

Након краћег времена улази и учитељица. Поздравља децу.

Учитељица: Добар дан дечице! Седите!

Марко: Учитељице, мени је мука! Могу ли да изађем?

Учитељица : (Забринуто прилази дечаку, опипава му чело) Јеси ли јео нешто?

Марко: Јесам, али ми није мука од хране. Мука ми је некако у глави , не у стомаку.

Учитељица: Хајде да се умијеш, биће ти сигурно боље!

Марко излази, а дечаци из одељења га са чуђењем гледају.

Марко затвара врата од учионице , убрзава кораке и стигне до паноа са радовима , скида Николин рад и баш када је хтео да га сакрије под блузу, наилази учитељица .

Учитељица: Шта је то Марко?

Марко: То је Николин рад који смо малочас упропастили. Због тога ми је мука. Не могу да да трпим ту неправду коју смо му нанели. Он је стварно добар дечак, лепо црта, чак најбоље од свих нас.

Мислим да није фер да будемо тако неправедни перма њему.

Учитељица: (Гледа са чуђењем у Марка) Хајде , уђимо унутра и дај тај рад.

Улазе у учионицу, дечаци који су учествовали у уништавању Николиног рада , гледају у Марка са чуђењем а и са дозом страха од оног што би могао рећи.

Марко: Стаје испред свих и гласно изговара речи извињења Николи.

Никола, ја ти се извињавам због тога што смо ти упропастили рад који се налазио у ходнику.(Узима рад од учитељице, која га и даље са чуђењем гледа, показује одељењу и пружа Николи).

Мислим да није фер да будемо према теби такви, ти се ни по чему не разликујеш од нас. Чак си у много чему бољи. Умеш лепо да црташ, играш боље фудбал од свих дечака у нашем одељењу. Извини, Никола, што сам био тако лош према теби . Није ме срамота да пружнам оно што мислим. (Прилази Николи и загрли га).

Сви у одељењу почну да аплаудирају.

Учитељица: Хвала ти Марко што си најзад пред свима искрено рекао оно што мислиш о Николи.

Марко: Учитељице , могу ли да седим са Николом?

Учитељица: Наравно , седи.

Дечаци се загледају, постиђено савијају главе.

Чује се звоно за крај часа.

Дечаци предвођени Савом прилазе Марку и само га погледају. Окрећу се ка Николи и један по један му пружају руку.

Загрљени крећу ка излазу и носећи лопту одлазе на одмор да играју фудбал.

Сава: Никола, ти ћеш сада да пуцаш пенале , а ми ћемо да бранимо. Може?

Никола: Може, може! Само да ми Марко додаје да бисмо могли дуже да играмо.

Дечаци: Ха,ха,ха!Може, крећемо!

КРАЈ!

